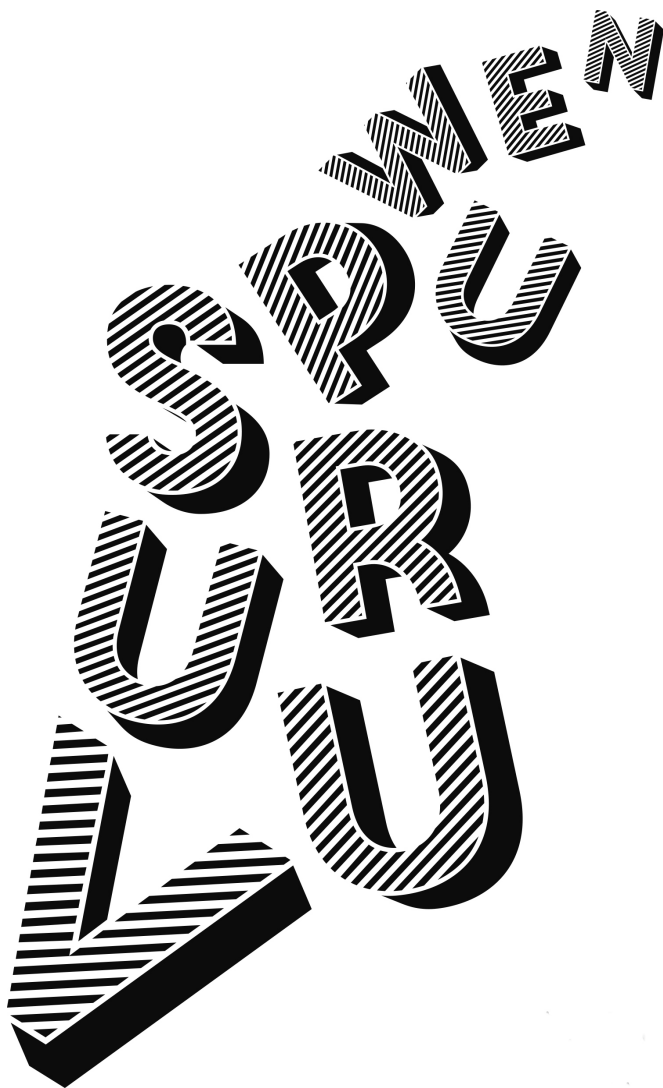

CAJA CAZEMIER

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.cajacazemier.nl

www.ploegsma.nl

www.kinderboeken.nl

ISBN 978 90 216 8181 8 / NUR284/285

© Tekst: Caja Cazemier 2021

Omslagontwerp: Nanja Toebak

© Nederlandse uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2021

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1

Hoog in de touwen, vlak onder het plafond, kijkt Fien met een brede grijns naar haar klasgenoten op de grond. Ze weet precies hoe ze het touw om haar voeten moet wikkelen.

Met haar hoofd bijna tegen het dak van de gymzaal draait ze haar blik opzij. Door de ramen ziet ze het leven buiten in de augustuszon en ze neemt de tijd om te genieten van haar hoge positie.

‘Hé, blijf je daar overnachten?’ roept de gymleraar naar boven.

Soepel laat Fien zich zakken.

‘Jij bent echt goed!’ zegt een van de meisjes als ze weer beneden staat.

Fien glundert onder al die bewonderende blikken. Als haar klasgenoten klagen over brandende handen schudt ze haar hoofd. ‘Je moet je ook niet zomaar naar beneden laten glijden,’ zegt ze tegen niemand in het bijzonder.

‘Jij hebt makkelijk praten met je circustraining,’ protesteert haar beste vriendin Nina. ‘Dat gaat vanzelf. De zwaartekracht is nog altijd sterker dan ik.’

Na de touwen doen ze volleybal. De twee lessen vliegen voorbij. Daarna hebben ze (hoe kunnen die roostermakers dat verzinnen?!) nog een uur Nederlands.

Fien knippert tegen het felle zonlicht als ze aan het eind

van de lesdag samen met Nina de school uit loopt. Boven aan de brede buitentrap, die van de eerste verdieping van het Waterland College naar het schoolplein afdaalt, blijft ze staan. Elke dag dat ze de school hierlangs verlaat, denkt ze aan die allereerste keer dat ze hier met Jesse zat, en aan die eerste zoen vorig schooljaar, ergens in juni. Het is hun plek geworden, daar boven aan de trap.

Maar nu loopt Fien met haar rugzak over één schouder samen met Nina de trap af. *Jes-se, Jes-se, Jes-se* echoot zijn naam in haar hoofd op het ritme van haar voetstappen. Als ze bijna beneden is, duwt ze haar rugzak in Nina's handen en maakt ze een salto. Ze landt keurig op twee voeten op het schoolplein.

‘Wat doe jij nou?’ vraagt Nina.

‘Hij is zó leuk!’ roept Fien uit.

‘Ik had het kunnen weten.’ Nina gniffelt. Zij kennen elkaar al zo lang en zo goed. En van haar circussprongen staat haar vriendin ook niet meer te kijken. Samen lopen ze naar de fietsenstalling links van de school.

‘Moet je niet op hem wachten?’ vraagt Nina terwijl ze de rugzak teruggeeft.

‘Vandaag was hij vroeg uit,’ verklaart Fien. ‘En bovendien heb ik met mijn moeder afgesproken. We gaan het nieuwe huis bekijken.’

‘O, is ook zo, wat spannend!’

‘Mwah!’ Fien slingert haar been over het zadel. ‘Ik ben wel nieuwsgierig, maar ik heb er tegelijkertijd niet zoveel zin in.’

Ook Nina trekt haar fiets uit een van de rekken. ‘Stuur maar wat fotootjes.’

‘Doe ik. Nou, daar gaat-ie!’

Fien neemt een andere weg dan gebruikelijk. In de pauze heeft ze de route van school naar de Kastanjelaan op Google Maps bestudeerd. Ze had er nog nooit van gehoord, hoewel ze in de drie jaar dat ze hier op school zit de stad redelijk heeft leren kennen. Maar ze is niet eerder in deze wijk geweest. Zodra ze in de straat komt, checkt ze de tijd op haar telefoon. Precies twaalf minuten. Nu het goede nummer nog. Hier, op de hoek.

Haar moeder staat al te wachten. ‘Hé meisje,’ zegt ze als groet, ‘mooi op tijd, kon je het vinden?’

Fien zet haar fiets tegen de voorgevel. ‘Ja, natuurlijk kon ik het vinden! Anders stond ik hier toch niet?!’ Het komt er pinniger uit dan ze bedoelt.

Oeps, dat begint goed. Ze had zich zo voorgenomen om rustig te blijven.

Fien ziet aan het gezicht van haar moeder dat ze zich inhoudt. ‘Kom op, we gaan naar binnen!’

Fien bukt zich om haar fiets op slot te zetten en ademt diep in en uit. Dan veert ze op. ‘Ik ben er klaar voor!’

Terwijl haar moeder de sleutel in het slot steekt van het huis waar hun nieuwe toekomst ligt, kijkt Fien omhoog. Het zijn oude huizen met drie verdiepingen. Alle huizen hebben een puntdak waaronder een klein raam zit. Hun hoekhuis heeft aan de zijkant een tuin die is afgesloten met een houten deur in een groene haag. Maar nu nemen ze de voordeur.

‘Wat een joekel van een huis!’ roept ze uit.

Heel wat anders dan hun kleine huisje in het dorp waar ze met haar moeder woont en waar je je kont niet kunt keren, en ook anders dan het nieuwbouwhuis waar ze met haar vader en haar stiefmoeder Maite woont.

Haar moeder straalt. ‘Wacht maar tot je binnen bent! Hier hebben we eindelijk ruimte om adem te halen!’ Ze doet de deur wijd open. ‘Kom binnen.’

Ze stappen een hoge gang in met een marmeren vloer. De deuren die op de gang uitkomen, zijn versierd met houtsnijwerk. Ze gaan de woonkamer in, waar schuifdeuren de langwerpige ruimte in drieën verdelen: voorkamer, achterkamer en serre. Fiens blik glijdt over de ouderwetse schouw en de schuifdeuren met kleurige glas-in-loodraampjes. Die zijn wel geinig.

‘Wat chic! En wat een ruimte, zeg!’ Fiens stem galmt in de lege kamers. ‘Die Felix van jou verdient goed dat hij dit kan betalen.’

‘Fien, alsjeblieft...’

‘Hebben jullie wel genoeg spullen om dit allemaal in te richten?’ Fien ziet al halflege kamers voor zich.

‘Er komen twee huishoudens bij elkaar,’ antwoordt haar moeder, ‘dus dat komt helemaal goed.’

Fiens maag trekt zich samen. *Twee huishoudens bij elkaar.*

De houten vloer kraakt zacht als ze naar de serre loopt. ‘Wauw!’ De tuin is dieper dan je zou verwachten bij een huis in de stad. Vooraan is een terras en dan een stuk gras met een paadje naar achter, waar het vol staat met bloemen en struiken. Links is een schuur.

Haar moeder doet de serredeuren open. ‘Je kunt hier zo naar buiten lopen!’

Alsof dat in ons eigen huis niet kan! Thuis hebben ze ook een tuin, al kan die tien keer in deze, maar een tuin is een tuin. Fien houdt zich in. Ze laat haar moeder enthousiast zijn over dit alles. En ze is best blij voor haar, want sinds ze Felix kent, is ze een stuk vrolijker en relaxter. Dat is het goeie eraan.

Ze lopen de keuken in. 'Kijk Fien, een bijna gloednieuwe keuken! Mooi fornuis, hè? En een kokendwaterkraan, zo handig!'

Dan gaan ze de trap op, naar de eerste verdieping, en ondertussen vertelt haar moeder wat er moet gebeuren voor ze erin kunnen trekken: een verfje hier, wat stucwerk daar. En in een van de kamers zegt ze: 'Die muur wordt opengebrouwen, dan hebben Felix en ik een mooi grote slaapkamer. En de badkamer gaan we aanpakken. De werkmannen beginnen morgen. O, het wordt zo mooi!'

Maar hoe harder haar moeder straalt, hoe chagrijniger Fien wordt. Ze kan er niks aan doen.

'Wat wordt mijn kamer?' vraagt Fien terwijl ze door de slaapkamers op de tweede verdieping lopen. Ondertussen zit ze al te bedenken welke zij zou willen.

'Daar moeten we het nog over hebben,' antwoordt haar moeder. 'Maar we hebben kamers genoeg! Iedereen een eigen kamer!' Ze juicht bijna.

Logisch toch, iedereen een eigen kamer?! Fien zucht.

Haar moeder omhelst haar. 'Ik krijg ook een eigen kamer, straks heb ik alle ruimte voor mijn stofjes en hoef ik niet meer elke keer mijn naaimachine op te ruimen als we gaan eten!'

Ineens horen ze beneden een mannenstem roepen: 'Ik ben er, hoor!'

Haar moeder laat Fien los en roept naar beneden: 'Joe-hoe! We zijn boven!'

Straks is hij er altijd, schiet het door Fien heen.

Felix holt met energieke passen de trap op. Hij komt zo uit zijn werk, hij heeft zijn nettemenerenpak nog aan. Fien kijkt snel de andere kant op als hij haar moeder zoent.

Daarna groet hij Fien. ‘Nou, wat vind je ervan?’

Fien knikt. ‘Ja, aardig.’

‘Fantastisch huis, hè?! Zie je het zitten om hier te gaan wonen?’ wil hij weten. Ook bij hem spat het enthousiasme ervan af.

‘De kamers zijn oké,’ zegt ze.

‘Fien!’ protesteert haar moeder. ‘Een beetje positief, graag.’

Dit was positief. Fien kijkt naar de laatste trap. ‘Ik ga op zolder kijken.’

Ze laat haar moeder en Felix achter zich en loopt de smalle traptreden op, verder naar boven. Daar komt ze op een schemerige overloop met een schuin dak dat aan de binnenkant met hout is afgetimmerd. Er is alleen een klein klampaampje. Een deur leidt naar een zolderkamer, verrassend groot en licht ineens. Fien kijkt naar de schuine wanden met links en rechts een dakkapel zodat de kamer wat meer ruimte krijgt. Aan de ene kant kijk je op de straat uit, aan de andere kant kijk je tegen de dakkapel van de burenen aan. Je zou zó bij elkaar naar binnen kijken als er geen raamfolie tegen het glas was geplakt.

Fien doet dat raam open, en snuift de frisse lucht op. Ze zet zich met haar handen af op de vensterbank en hijst zichzelf moeiteloos omhoog. En dan staat ze in de dakgoot. Of eigenlijk zijn het twee dakgoten: die van hen en die van de burenen, tussen de schuine daken. Een prachtige plek om te zitten!

Wauw, echt te gek! Hier houdt ze van, raar maar waar, het is een tic van haar om altijd de hoogste plek op te zoeken. Deze kamer moet ze hebben! Bovendien is vanaf hier de afstand tot de rest van de familie het grootst.

Genietend zit ze in de dakgoot. Een lichte zomerbries streelt haar wangen. Ja, hier wil ze wel wonen!

‘Fien!’ hoort ze roepen. ‘Waar ben je?’

Ze komt overeind en springt soepel de kamer in. ‘Deze kamer wil ik!’

‘Hé, wat doe jij nou?’ Vanuit de deuropening kijken haar moeder en Felix haar aan, haar moeder met schrik op haar gezicht, Felix met een afkeurende trek om zijn mond.

‘Zat jij nou in de dakgoot?’ Dat Felix dit belachelijk vindt, druipt van zijn gezicht.

‘Deze kamer wil ik,’ herhaalt Fien zonder antwoord te geven op haar moeders vraag, want die weet best dat ze van klimmen houdt. En Felix hoeft ze geen antwoord te geven.

‘Nou...’ zegt haar moeder, terwijl ze Felix aankijkt. ‘We hadden het er net over...’

‘We hebben besloten dat de oudste eerst mag kiezen,’ zegt Felix op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Dat leek ons het eerlijkst.’

Fien kijkt hem aan. ‘Maar ik ben de oudste!’ Haar leven lang al, dubbel zelfs, want ook in het huis van haar vader is zij de oudste. Haar moeder heeft maar één kind, dat is zij, en ze is ook de oudste dochter van haar vader.

‘Jij bent bij je moeder de oudste en Jur is bij ons de oudste,’ zegt Felix.

Want ja, Felix heeft twee kinderen: Jur en Jasmijn.

‘Maar Jur en ik zijn allebei vijftien!’ protesteert Fien. ‘Even oud dus. Ik wil deze kamer echt heel graag!’

‘Jur is een paar maanden ouder...’ Felix zegt het met alweer zo’n dwingende stem.

Verbluft kijkt Fien van Felix naar haar moeder, die zegt:

‘Hij is van jullie drie het oudst. Je hebt nu een andere plek in de rij van kinderen...’

Fien hapt naar lucht. ‘Waar slaat dat op?!’

‘Je moeder en ik nemen de grote slaapkamer op de eerste verdieping,’ gaat Felix onverstoorbaar verder. ‘En die andere kamer op die verdieping wordt de naaikamer van je moeder. We hadden gedacht dat jullie, meisjes, mooi samen op de tweede verdieping kunnen en Jur hier op zolder. Er zijn drie kamers op de tweede verdieping, daar mag jij het eerst uit kiezen.’

‘Dus we mogen helemaal niet kiezen?’ Fien spuugt de woorden uit. ‘Jullie hebben alles toch al besloten.’

‘Nee, hoor,’ zegt haar moeder.

‘Ja, inderdaad,’ zegt Felix.

‘Heeft Jur al gekozen?!’

‘Toen hij het huis bekeek, zei hij dat hij deze kamer wel zag zitten,’ antwoordt Felix.

What the fuck! Hij heeft het huis al bekeken! Zij waren hier al eerder om te kijken! Ook een keer uit school?

Jur... Ze komt hem af en toe tegen in de gang. Grr, het is haar school, en ineens bleken ze elkaar daar tegen te komen, hoe stom is dat. Gelukkig niet al te vaak: de havo-leerlingen waar zij bij hoort en de vwo-klas van Jur gaan niet met elkaar om. Ze zeggen soms ‘hoi’ tegen elkaar, maar meestal doet ze alsof ze hem niet ziet. Jasmijn zit op een andere school, waar veel individuele begeleiding is.

‘Jij mag als volgende kiezen,’ sust haar moeder. ‘De kamers op de tweede verdieping zijn ook prachtig.’

Maar voor Fien hoeft het al niet meer. Ze stampt de kamer uit. ‘Ik zie je thuis, mam.’

Jullie, meisjes, mooi samen op de tweede verdieping... Pff, ze

moet er niet aan denken! Haar voeten roffelen boos de trappen af, terwijl ze de roepende stemmen van boven negeert. Ze keurt het huis geen blik meer waardig en trekt de deur met een klap achter zich dicht.